

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 4221 van 28 november 2007
in de zaak X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Turkse nationaliteit op 8 september 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van Minister van 26 juli 2005 tot weigering van vestiging met het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemoirie.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2007 om 9 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. FRANSIS, die loco advocaat J. DURNEZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Nadat de Commissie van advies voor vreemdelingen op 15 juni 1994 de uitzetting van verzoeker adviseerde, werd op 7 oktober 1994 een koninklijk besluit tot uitzetting getroffen.

1.2. Verzoeker werd op 6 juni 1995 op gedwongen wijze naar Istanbul gerepatrieerd.

1.3. Bij arrest van 11 juli 1995 werd de vordering tot schorsing die verzoeker ingesteld heeft tegen het in punt 1.1. bedoeld koninklijk besluit verworpen door de Raad van State. Op 27 februari 2002 werd het beroep tot nietigverklaring, ingesteld door verzoeker op 20 december 1994 tegen hetzelfde koninklijk besluit, verworpen door de Raad van State.

1.4. Op 26 augustus 2004 diende verzoeker bij de minister een vraag in tot opheffing van het in punt 1.1. vermeld koninklijk besluit tot uitzetting. Op 1 september 2004 werd verzoeker door de gemachtigde van de minister ter kennis gebracht dat er geen grond is om een voorstel tot opheffing van het koninklijk besluit voor te leggen aan de Koning.

1.5. Op 11 maart 2005 diende verzoeker een visumaanvraag voor gezinshereniging in via de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Casablanca. Het visum werd geweigerd bij beslissing van 1 juni 2005, op basis van de bedreiging die verzoeker vormt voor de openbare orde. Op 28 juni 2005 diende verzoeker een verzoek tot schorsing in bij de Raad van State tegen deze beslissing, dat verworpen wordt bij arrest van 30 juli 2007.

1.6. Verzoeker kwam België binnen in juni 2005 met een Turks paspoort zonder visum.

1.7. Op 29 juni 2005 diende verzoeker een aanvraag in tot vestiging als echtgenoot van een Belgische onderdaan.

1.8. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 26 juli 2005 een beslissing tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 1 augustus 2005.

1.9. Op 2 augustus 2005 diende verzoeker bij de minister een verzoek tot herziening in tegen de in punt 1.8. vermelde beslissing. Nadat verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 augustus 2007 bericht werd nopens de gevolgen voor de verzoeken tot herziening door de recente wetswijzigingen, diende verzoeker op 8 september 2007 voorliggend beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1 In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van *“de artikelen 7,1° juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, inclusief de schending van een substantiële vormvereiste”*.

2.2. Verzoeker betoogt dat de consideransen die tot de motivering in feite en in rechte van de weigeringsbeslissing dienen, manifest ontoereikend dan wel incorrect zijn. Verzoeker stelt dat zijn “aanvraag” erg gemotiveerd en omstandig geschiedde, en dat deze verwijzingen bevatte naar rechtspraak. Verzoeker bekritiseert het gegeven dat in de bestreden beslissing niet de minste afweging gemaakt wordt, laat staan een actuele afweging. Verzoeker benadrukt dat de door hem in zijn “aanvraag” aangehaalde en concreet geschetste mensenrechten, niet vermeld worden in de bestreden beslissing. Verzoeker hekelt het gegeven dat men louter de beweegredenen uit het verleden herhaalt en dat men niet antwoordt op zijn ontwikkelde en pertinente argumenten. Verzoeker preciseert dat er in casu een tijdsverloop van tien jaar is en dat men zich niet kan blijven stellen op het standpunt anno 1995 zonder de motiveringsplicht te schenden. Verzoeker benadrukt dat door het tijdsverloop de belangenafweging gans anders dient gemaakt te worden.

2.3. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

« BESLISSING TOT WEIGERING VAN DE VESTIGING MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In toepassing van artikel 45 § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de vestiging aangevraagd op 29 juni 2005 geweigerd aan Eldekci, Asir geboren te Kochisar op 01/01/1960, onderdaan van Turkse nationaliteit.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Art. 7, 1, 3° W. 15.12.1980: Betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad. Betrokkene werd door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van zes jaar voor in bezit te hebben, te verkopen of te koop hebben gesteld; afgeleverd of aangeschaft te hebben van heroïne; het misdrijf zijnde een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk :

1) tussen 1 juni 1990 en 1 november 1990 :

a) op niet nader te bepalen data, tussen 1 juni 1990 en 1 oktober 1990, in meerdere malen 3 kg heroïne.

b) in oktober 1990, 1 kilogram heroïne.

2) op 16 februari 1992, 17 februari 1992, 18 februari 1992 : 10 kilogram heroïne.

3) tussen 1 januari 1991 en 12 januari 1992, in meerdere malen op niet nader te bepalen data, voor een totale hoeveelheid van 17 kilogram heroïne.

Betrokkene kreeg op 18/02/1995 een Koninklijk Besluit tot uitzetting.

In toepassing van artikel 7-3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de vijftien dagen ».

2.4. Uit de grieven van verzoeker leidt de Raad af dat hij de schending opwerpt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat er een koninklijk besluit tot uitzetting getroffen werd ten aanzien van verzoeker dat dateert van 7 oktober 1994 en dat van kracht werd op 18 februari 1995, zijnde de datum van voorlopige invrijheidsstelling van verzoeker. Conform artikel 26 van vreemdelingenwet bevatte dit koninklijk besluit een verbod voor verzoeker om gedurende tien jaar naar het Rijk terug te keren. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 6 juni 1995 op gedwongen wijze naar Istanbul gerepatriëerd werd. Aangezien het koninklijk besluit tot uitzetting van kracht werd op 18 februari 1995, dient de Raad vast te stellen dat dit koninklijk besluit tot uitzetting op 18 februari 2005 zijn uitwerking heeft gehad. Blijkens het administratief dossier heeft verzoeker op 29 juni 2005 een aanvraag tot vestiging ingediend als echtgenoot van een Belgische onderdaan. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing enkel verwijst naar een arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen, waarbij minutieus de feiten opgesomd worden die aanleiding gegeven hebben tot de strafrechtelijke veroordeling, en naar het koninklijk besluit van uitzetting van 18 februari 1995. Het is kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister de weigering van vestiging om redenen van openbare orde motiveert door te verwijzen naar een strafrechtelijke veroordeling die blijkens

het administratief dossier dateert van 12 februari 1993. Deze veroordeling door het Hof van Beroep van Antwerpen heeft blijkens het administratief dossier aanleiding gegeven tot het uitzetten van een gevangenisstraf door verzoeker tot aan zijn voorwaardelijke invrijheidsstelling in februari 1995 en tot het treffen van het koninklijk besluit tot uitzetting van 7 oktober 1994. Het is eveneens kennelijk onredelijk dat de bestreden beslissing verwijst naar dit koninklijk besluit van uitzetting dat door verzoeker, zij het op een gedwongen wijze, uitgevoerd werd, en dat, zoals hierboven reeds gesteld werd, zijn uitwerking gehad heeft op 18 februari 1995. Er anders over oordelen zou betekenen dat verzoeker op grond van, zij het ernstige, misdrijven die hij gepleegd heeft in de periode 1990-1992 een drievoudige bestraffing oploopt, namelijk een gevangenisstraf, een uitzettingsmaatregel en een maatregel van weigering van verblijf, wat kennelijk onredelijk is.

Het eerste middel is gegrond.

2.6. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van *“de artikelen 2, 41, 44 en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 42 en 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (uitvoeringsbesluit), gewijzigd door het koninklijk besluit van 12 juni 1998, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikel 1 lid 2, 3, 8 en 9 van de richtlijn 64/221/EEG van de Raad van 25 februari 1964, van de artikelen 1, 3 en 4 van de Richtlijn 68/360/EEG van de Raad van 15 oktober 1968, van artikel 10, leden 1 en 2 van de Verordening nr. 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968, van de artikelen 1,3, 4 en 6 van de Richtlijn 73/148/EEG van de Raad van 21 mei 1973, van de EG-Verordening nr. 2317/95 van de Raad van 25 september 1995, vervangen door de EG-verordening nr. 574/1999 van de Raad van 12 maart 1999 en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en de motiveringsplicht.”*

2.7. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van het recht op huwelijk en het gezinsleven voorzien in de artikelen 12 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) juncto het redelijkheidsbesinsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

2.8. In een vierde middel werpt verzoeker de schending op van artikel 3 EVRM.

2.9. De behandeling van het tweede, derde en vierde middel kunnen verzoeker geen bijkomend voordeel opleveren. Derhalve worden deze middelen niet besproken.

2.10. De Raad stelt vast dat verzoeker in fine van zijn verzoekschrift verwijst naar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. De verwijzing van verzoeker in zijn verzoekschrift naar een *« moeilijk te herstellen nadeel »* mist juridische grondslag aangezien het te dezen een beroep tot nietigverklaring betreft.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Vernietigd wordt de beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 juli 2005.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend en zeven door:

mevr. M. EKKA, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA